

Arrest

**nr. 60 069 van 20 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 31 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 10 oktober 2005 het Rijk binnenkwam, diende op 11 oktober 2005 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 14 juni 2006, in antwoord op de asielaanvraag van verzoekster, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris- generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. De commissaris-generaal besliste op 26 juli 2006 dat verder onderzoek van de asielaanvraag van verzoekster noodzakelijk was.

1.4. Op 22 januari 2007 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. Bij arrest nr. 730 van 12 juli 2007 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het door verzoekster ingestelde beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal.

1.6. Verzoekster diende op 12 februari 2008 een tweede asielaanvraag in.

1.7. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid nam op 4 april 2008 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 15 623 van 4 september 2008 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster instelde tegen de beslissing van 4 april 2008 van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid.

1.9. Via een op 27 oktober 2008 gedateerde brief diende verzoekster een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.10. Via een op 3 december 2010 gedateerde brief diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 21 december 2010 de beslissing waarbij de eerste aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, ongegrond werd verklaard.

1.12. Op 31 januari 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de tweede aanvraag van verzoekster om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet tot een verblijf te worden gemachtigd, onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 7 februari 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2010 werd ingediend door:

[A., M.] [...]

+ zoon

[S., M.]

[...]

Beiden van nationaliteit: Rusland (Federatie van)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 10.10.2005 in België verblijft, zich geïntegreerd heeft, Nederlands geleerd heeft, reeds gewerkt heeft, werkbereid is en zich inschreef als werkzoekende bij de VDAB op 07.02.2007, een trajectovereenkomst afsloot bij de VDAB op 08.06.2007, zich aanmeldde op het onthaalbureau op 25.01.2007 en een inburgeringscontract afsloot op 19.02.2007, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie

kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene haalt aan dat zij in aanmerking komt voor regularisatie op basis van punt 2.7 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het doel van dit criterium erin bestond om families met kinderen te regulariseren die een asielaanvraag hebben ingediend vóór 1 juni 2007 waarvan het onderzoek ten minste één jaar geduurd heeft bij de asielinstanties en die bovendien een ononderbroken verblijf van vijf jaar kunnen aantonen dat aanvangt op de datum van de eerste asielaanvraag. De deadline voor deze vereiste 5 jaar diende bereikt te zijn op 27.03.2009 (instructies van minister Turtelboom). Deze datum werd uitgesteld tot 19.07.2009 (de dag waarop de instructie in werking is getreden die een overname is van de hoger vernoemde instructie van minister Turtelboom). Verzoekster is pas in België aangekomen op 10.10.2005. Dit betekent dat betrokkene op 19.07.2009 ongeveer 3 jaar en 9 maanden in België verbleef, wat een te kort verblijf is om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.7 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een asielaanvraag in op 11.10.2005, die afgesloten werd op 13.07.2007 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die het beroep tegen de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 23.01.2007 verwierp. Betrokkene diende een tweede maal een asielaanvraag in op 12.02.2008. Deze aanvraag werd afgesloten op 04.04.2008 met een beslissing van weigering van in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 04.04.2008 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures – namelijk respectievelijk 1 jaar en 9 maanden en iets minder dan 2 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij vreest voor haar leven, indien zij zouden moeten terugkeren naar haar land van herkomst, omdat ontvoeringen en verdwijningen die gepaard gaan met detentie en folteringen er frequent voorkomen. Betrokkene haalt ook aan dat haar rechten niet zouden gevrijwaard zijn in haar land van herkomst. Ze legt echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze beweringen kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar veiligheid en dat haar rechten niet zouden gevrijwaard worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene verwijst naar mensenrechtenrapporten, maar levert geen persoonlijke bewijzen dat haar leven in gevaar zou zijn of haar rechten niet gevrijwaard zouden zijn.

Daarnaast beweert betrokkene dat zij, gezien haar afkomst, geen verblijfstitel zou kunnen bekomen die haar toelaat om meer dan drie maanden op legale wijze in Moskou te verblijven. Zij haalt aan dat personen afkomstig uit de Kaukasus bijzondere problemen ondervinden bij het aanvragen van een dergelijke verblijfstitel en dat zij het slachtoffer zou kunnen worden van discriminatie door de Moskouse politie die gepaard zou kunnen gaan met afpersing, vernietiging van identiteitsdocumenten, aantasting van de privacy en aantasting van de fysieke integriteit. Verzoekster verwijst hierbij naar rapporten van mensenrechtenorganisaties. De loutere vermelding van deze problemen kan echter niet volstaan om als buitengewone omstandigheid weerhouden te worden: "De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018)." Betrokkene legt geen enkel persoonlijk bewijs voor dat aantoon dat zij slachtoffer zou kunnen worden van de hogervernoemde problemen.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene, met name de precare medische toestand en dat haar zoon ernstig ziek is; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire

redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

De voor de Raad ingestelde procedure is kosteloos, zodat geen gevolg kan verleend worden aan de vraag van verzoekster om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht. Zij betoogt tevens dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Verzoekster geeft volgende toelichting:

"Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Omdat verwerende partij stelt dat zij niet in aanmerking komt voor punt 2.7 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Te[r]wijl 2.7 letterlijk stelt:

2.7 Families met schoolgaande kinderen met een afgesloten of hangende asielprocedure voor zover
1) Ze een ononderbroken verblijf van tenminste vijf jaar in België kunnen aantonen en een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007, - datum van inwerkingtreding van de nieuwe asielprocedure, - waarvan het onderzoek tenminste één jaar heeft genomen bij de asielinstanties, namelijk, de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, of in het voorkomend geval, de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen. De vereiste periode van vijf jaar ononderbroken verblijf vangt aan op de datum van de eerste asielaanvraag in België

2) De (een) schoolgaande kind(eren) minstens sedert 1 september 2007 school liep(en) in een door de één van de Gemeenschappen georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling waar ze regelmatig de lessen gevolgd hebben in het kleuter-, lager, secundair onderwijs en/of hoger onderwijs tijdens de duur van de asielprocedure en/of tijdens de periode van verblijf volgend op de asielprocedure;

Dat de beslissing stelt:

Betrokkene haalt aan dat zij in aanmerking komt voor regularisatie op basis van punt 2.7 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het doel van dit criterium erin bestond om families met kinderen te regulariseren die een asielaanvraag hebben ingediend voor 1 juni 2007 waarvan het onderzoek ten minste één jaar geduurd heeft bij de asielinstanties en die bovendien een ononderbroken verblijf van vijf jaar kunnen aantonen dat aanvangt op de datum van de eerste asielaanvraag. De deadline voor deze vereiste 5 jaar diende bereikt te zijn op 27.03.2009 (instructies van minister Turtelboom). Deze datum werd uitgesteld tot 19.0.2009 (de dag waarop de instructie in werking is getreden die een overname is van de hoger vernoemde instructie van minister Turtelboom) Verzoekster is pas in België aangekomen op 10.10.2005. Dit betekent dat betrokkene op 19.07.2009 ongeveer 3 jaar en 9 maanden in België verbleef wat een te kort verblijf is om in aanmerking te kunnen komen voor een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.7 van de vernietigde instructie van 19.07.2009.

Dat de beslissing dus voorwaarden toevoegt aan de inhoud van de instructie punt 2.7 alwaar nergens is voorzien dat de deadline diende bereikt te zijn op 27.03.2009. Dat dit in strijd is met de loyale toepassing van de instructie en dus in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Terwijl de vernietigde instructie mogen niet gebruikt worden om de ontvankelijkheid regularisatieaanvraag te beoordelen. De criteria in de vernietigde regularisatie instructie van 19 juli 2009 mogen door de staatssecretaris of de DVZ niet meer gebruikt worden om regularisatieaanvragen onontvankelijk te verklaren.

Regularisatieaanvragen op basis van punt 2.8 van de instructie, die niet ingediend werden tussen 15/9/2009 en 15/12/2009 zoals opgelegd in de vernietigde instructie, kunnen om die reden dus niet onontvankelijk verklaard worden. Dat zegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 16 december 2010 (nr. 53.240)

Feiten

De vreemdeling in casu had op 16 december 2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van punt 2.8.A van de vernietigde instructie. DVZ verklaarde de aanvraag onontvankelijk omdat de termijn in de vernietigde instructie niet gerespecteerd was: krachtens de instructie moesten aanvragen op basis van punt 2.8.A en 2.8.B ingediend of aangevuld worden tijdens de periode van 15/9/2009 t.e.m. 15/12/2009. De aanvraag was dus 1 dag te laat ingediend.

Arrest Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

De RvV vernietigde de onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ omdat de beslissing het gelijkheidsbeginsel schond door vreemdelingen die voor en na 15 december 2009 een regularisatieaanvraag indienden, verschillend te behandelen. Een datum in een instructie die vernietigd werd door de Raad van State, kan ook geen objectief en redelijk verantwoord criterium zijn dat een verschil in behandeling rechtvaardigt.

Na het vernietigingsarrest van de Raad van State kondigde staatssecretaris Wathelet aan de criteria van de vernietigde instructie toch verder te zullen toepassen in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid (zie Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht van 14 december 2009). Door de criteria van de instructie verder toe te passen miskent de staatssecretaris echter het vernietigingsarrest van de Raad van State, aldus de RvV. De Staatssecretaris heeft wel een ruime discretionaire bevoegdheid m.b.t. de beoordeling van buitengewone omstandigheden, maar hij mag deze discretionaire bevoegdheid niet misbruiken om voorwaarden aan de wet toe te voegen.

Voor de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag zijn geen wettelijke criteria voorzien en kan de staatssecretaris dus wel nog de criteria van de instructie toepassen, voegt de RvV er nog aan toe.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers verblijf in België, verzoekers duurzame sociale bindingen in België, geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken.

Dat dienaangaande verzoeker opnieuw verwijst naar de rechtspraak van de Raad van State die reeds stelde dat

“Uitzonderlijke omstandigheden in de zin van art. 9, bis zijn geen omstandigheden van overmacht. Het volstaat dat de betrokkene minstens aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong om de bedoelde machtiging te vragen.”

(R.v.St. nr. 93.760, 6 maart 2001, Rev. Dr. Etr. 2001, 217, advies CUVELIER, S.)

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische toestand die hiermee in verband staat.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verweerder in de onontvankelijkheidsbeslissing stelt dat het element van integratie geen buitengewone omstandigheid is.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.

Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling).

Dit houdt in dat verzoeker op het ogenblik dat hij zijn aanvraag indiende bij de Burgemeester van de Stad inzake de toepassing van artikel 9, bis van de wet van 15.12.1980, dat verweerder met het element van de toestand in het land van herkomst en het verblijf bij de beoordeling van de ontvankelijkheid wel degelijk diende te weerhouden teneinde tot ontvankelijkheid te besluiten.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd."

3.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"De formele motiveringsplicht, vervat in het wetsartikel waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996. T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979. Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993. Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet mogen eveneens niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen.

De toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- 1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke identiteitsdocumenten of buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.*
- 2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de Staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster toont niet aan met welke elementen van zijn aanvraag geen rekening werd gehouden bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden.

Zij beperkt zich tot algemene kritiek op de toepassing van de instructie dd. 19.7.2009. Uit de motieven van de bestreden beslissing komt duidelijk naar voor dat de aanvraag onontvankelijk werd bevonden wegens de afwezigheid van de buitengewone omstandigheden.

Deze motieven stemmen ook overeen met de constante rechtspraak van de Raad van State nopens de draagwijdte van het begrip 'buitengewone omstandigheden':

"Overwegende dat artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet als algemene regel bepaalt dat de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland dat artikel 9, derde lid, evenwel bepaalt dat het hem in buitengewone omstandigheden wordt toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België; dat hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd; dat deze buitengewone omstandigheden niet mogen verward worden met de argumenten die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen;

Overwegende dat de toepassing van artikel 9, derde lid, met andere woorden een dubbel onderzoek inhoudt, met name (1) wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft, en (2) wat de gegrondheid van de aanvraag betreft; dat wat de gegrondheid van de aanvraag betreft, de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, dat vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, de verwerende partij moest nagaan of zijn aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden; dat de vreemdeling klaar en duidelijk in zijn aanvraag moet vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen; dat uit zijn uiteenzetting moet blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat;"

(R.v.St. nr. 109.214 van 12 juli 2002; R.v.St. nr. 159.913 van 12 juni 2006; R.v.St. nr. 164.173 van 27 oktober 2006; R.v.St. nr. 166.201 van 20 december 2006)

Zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, maken de door verzoekster in zijn aanvraag opgeworpen elementen geen buitengewone omstandigheden uit.

Verzoeksters beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, die terecht werd genomen binnen de ruime discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geoordeeld dat verzoeksters aanvraag ongegrond is.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). De Raad wijst er tevens op dat, in tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen, de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168, RvS 22 maart 2007, nr. 169.299).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoekster stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt en dat de motivering van de bestreden beslissing gestoeld is op onjuiste feiten voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zoals verweerder terecht aangeeft dient, alvorens een aanvraag tot afgifte van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ten gronde kan worden onderzocht, eerst te worden nagegaan of deze aanvraag wel rechtsgeldig werd ingediend, wat impliceert dat wordt geverifieerd of er omstandigheden werden aangevoerd die toelaten te besluiten dat het voor de aanvrager bijzonder moeilijk of zelfs onmogelijk is om een dergelijke aanvraag via de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland in te dienen.

De Raad merkt op dat verzoekster in haar aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden verwees naar het feit dat zij reeds sedert meer dan vijf jaar in België aanwezig is en dat haar asielprocedure meer dan één jaar duurde. Verweerder motiveerde dat het feit dat verzoekster sinds 10 oktober 2005 in België verblijft op zich niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en duidde hierbij dat buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die aantonen waarom een vreemdeling geen aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden kan indienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hij lichtte tevens toe dat de behandelingsduur van de twee door verzoekster ingediende asielaanvragen niet als onredelijk lang kan beschouwd worden. Verweerder heeft derhalve zonder dat hij hiervoor diende te verwijzen naar enige beleidsinstructie gemotiveerd waarom de duur van het verblijf in het Rijk van verzoekster en de behandelingsduur van haar asielaanvragen niet weerhouden werden als buitengewone omstandigheden. Verzoekster toont niet aan dat de stelling van verweerder, die gebaseerd is op een correcte feitenvinding en die conform de rechtspraak is (cf. RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223), kennelijk onredelijk is. Verzoekster beperkt zich tot het bekritisieren van een passage in de bestreden beslissing waarin verweerder tevens toelicht waarom de duur van haar asielprocedure en van haar verblijf in het Rijk, gelet op de beleidsinstructie van 19 juli 2009, ook bij een beoordeling ten gronde van haar aanvraag niet zou kunnen verantwoorden dat haar een verblijfsmachtiging wordt toegestaan. De kritiek op een overtollige bepaling – de passage in de motivering waarnaar verzoekster verwijst heeft immers enkel betrekking op de hypothese waarin haar aanvraag ontvankelijk zou zijn, quod non – kan evenwel niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden en is dan ook niet dienstig (cf. RvS 14 juni 2006, nr. 160.047).

Daarnaast moet worden benadrukt dat in de bestreden beslissing duidelijk is aangegeven dat de integratie van verzoekster en haar sociale banden, die onder meer blijken uit de aanwezigheid van een vrienden- en kennissenkring, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden. Opnieuw dient te worden gesteld dat verzoekster laat verstaan niet akkoord te gaan met deze beoordeling, doch dat zij niet aantoont dat de stellingname van verweerder in strijd met de wet of kennelijk onredelijk is. Een goede integratie en meer specifiek de kennis van het Nederlands en de aanwezigheid van vrienden en kennissen op wie een beroep kan gedaan worden kan deze aanvraag via de reguliere procedure immers enkel eenvoudiger maken. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om de gegevens die wijzen op een integratie niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (cf. RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 26 september 2008, nr. 186.535; RvS 20 oktober 2008, nr. 187.162).

In zoverre verzoekster daarnaast nog betoogt dat geen rekening gehouden werd met het feit dat zij in haar land van herkomst op niemand kan terugvallen en zij er niet in regel is inzake de ziektekostenverzekering kan het volstaan op te merken dat verzoekster dit gegeven niet expliciet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid en van verweerder niet kan verwacht worden dat hij elementen in aanmerking neemt die de aanvrager zelf niet nuttig achtte om in te roepen.

De bewering van verzoekster dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de door haar aangevoerde *“toestand in het land van herkomst”* mist voorts feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing wordt namelijk uiteengezet dat de verwijzing naar een algemene situatie in een land niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dat verzoekster naliel het bewijs aan te brengen dat zij persoonlijk problemen zou kennen.

De uiteenzetting van verzoekster laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.3.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook als geschonden beschouwt, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Enige schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK